

Sygn. akt III AUa 326/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Małgorzata Pasek
	sędzia Małgorzata Rokicka-Radoniewicz sędzia Krzysztof Szewczak (spr.)
Protokolant: st. prot. sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2019 r. w Lublinie

sprawy J. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji J. F.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 7 marca 2019 r. sygn. akt IV U 587/18

oddala apelację.

Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Małgorzata Pasek Krzysztof Szewczak

III AUa 326/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 czerwca 2018 r., znak:(...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił wnioskodawcy J. F. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy, natomiast częściowa niezdolność do pracy nie powstała w okresach ubezpieczeniowych oraz nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Nie spełnione zostały warunki określone w art. 57 w zw. z art. 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2017 r., poz. 1383).

W odwołaniu od tej decyzji ubezpieczony J. F. zarzucił organowi rentowemu naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 101 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez ustalenie, że zmiana stopnia niezdolności do pracy z całkowitej na częściową powoduje ustanie prawa do renty przyznanej na

podstawie art. 57 ust. 2 tej ustawy. Ubezpieczony wnosił o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności od pracy. W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca podniósł, iż prawo do renty nie ustało, pomimo że nie spełnia on warunków określonych w art. 57 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Powołał się przy tym na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2008 r., II UK 87/07. Podnosił nadto, że w 2017 r. nastąpiło pogorszenie stanu jego zdrowia oraz podkreślił również, że po zmianie stopnia niezdolności do pracy z całkowitej na częściową, w okresie od 1 lutego 2016 r. do 28 lutego 2017 r. podlegał ubezpieczeniom społecznym jako osoba pobierająca zasiłek dla bezrobotnych.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wnosił o jego oddalenie. Organ rentowy podniósł, że ubezpieczony był uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. ZUS dalej polemizował ze stanowiskiem ubezpieczonego odnośnie naruszenia przez organ rentowy art. 101 pkt 1 ostatnio powołanej ustawy. W dalszej części wywodów ZUS powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2009 r., II UZP 1/09, w której stwierdzono, że prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy nabyte na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ustaje, gdy ustanie warunków całkowitej niezdolności do pracy (art. 101 pkt 1 tej ustawy).

Wyrokiem z dnia 7 marca 2019 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach oddalił odwołanie.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji ustalił, że ubezpieczony J. F., urodzony w dniu (...), był uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 października 2010 r. do dnia 30 listopada 2011 r., a następnie decyzją z dnia 18 listopada 2011 r. ZUS przyznał mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na dalszy okres do dnia 30 grudnia 2012 r. Po ustaniu tego okresu ubezpieczony składał kolejne wnioski o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, jednakże nie zostały one uwzględniane, ponieważ komisja lekarska ZUS za każdym razem stwierdzała częściową niezdolność do pracy ubezpieczonego. Ostatnia decyzja odmawiająca prawa do renty była zaskarżona przez ubezpieczonego, jednakże wobec faktu, iż nie złożył on wcześniej od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS, Sąd Okręgowy w Siedlcach postanowieniem z dnia 20 czerwca 2017 r. odrzucił odwołanie. W dniu 27 lutego 2018 r. J. F. złożył kolejny wniosek do ZUS o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W trakcie postępowania orzeczniczego, zarówno lekarz orzecznik ZUS, jak i komisja lekarska ZUS, stwierdzili, że ubezpieczony jest jedynie częściowo niezdolny do pracy nieprzerwanie od zakończenia okresu pobierania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, tj. po dniu 30 października 2012 r. Po tej dacie organ rentowy kilkakrotnie stwierdzał istnienie u wnioskodawcy częściowej niezdolności od pracy, w następstwie czego zostały wydane kilka decyzji odmawiających prawa do renty. Ubezpieczony J. F. podlegał ubezpieczeniu społecznemu od dnia 9 lutego 2016 r. do dnia 7 lutego 2017 r., zaś we wcześniejszym okresie, tj. od 30 listopada 2007 r. do 9 lutego 2016 r. nie podlegał ubezpieczeniu. Organ rentowy przyjął więc, że niezdolność do pracy ubezpieczonego nie powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu społecznemu, co oznacza, że nie została spełniona przesłanka prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, bliżej określona w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Łączny okres ubezpieczenia wnioskodawcy wynosił 26 lat, 1 miesiąc i 23 dni. W związku z tym zaskarżoną decyzją z dnia 11 czerwca 2018 r. ZUS odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności od pracy, z mocy powołanego wyżej przepisu i jednocześnie wobec niespełnienia warunku przyznania do renty określonego w art. 57 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii, urologii, endokrynologii i kardiologii, a także psychiatrii i psychologii. Biegli ci, po przebadaniu wnioskodawcy oraz po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską z jego dotychczasowego leczenia, rozpoznali u niego następujące schorzenia: przebyty udar niedokrwienny lewej półkuli mózgu w 2010 r., niewielki niedowład spastyczny prawostronny, łagodne zaburzenia poznawcze – organiczne, zaburzenia nastroju, nadeiśnienie tętnicze drugiego stopnia z przerostem mięśnia sercowego lewej komory, przewlekłą stabilną chorobę wieńcową, niedoczynność tarczycy, rozrost gruczołu krokowego – farmakoterapia oraz stan po przezcewkowej resekcji – bez efektu – w 2016 r. W ocenie biegłych schorzenia te powodują częściową niezdolność od pracy. Każdy z biegłych odniósł się do schorzeń w zakresie swojej specjalizacji i wnioski z tej oceny wskazywały, że stan zdrowia ubezpieczonego jest stabilny. W

końcowym wniosku opinii biegli stwierdzili, że częściowa niezdolność do pracy istnieje od dnia 24 listopada 2015 r., tj. od daty badania przez lekarza orzecznika ZUS.

Na rozprawie strony nie wniosły zastrzeżeń do opinii biegłych.

Sąd Okręgowy podkreślił, że stan faktyczny w sprawie niniejszej jest bezsporny i nie budzi wątpliwości, natomiast przedmiotem sporu jest ocena przesłanki zawartej w art. 101 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Stanowisko ubezpieczonego co do naruszenia tego przepisu przez organ rentowy, zdaniem Sądu Okręgowego, nie jest słuszne. Zmiana stopnia niezdolności do pracy ubezpieczonego z całkowitej na częściową po dniu 30 listopada 2015 r. ma istotny wpływ na uprawnienie J. F. do renty przyznanej na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten reguluje sytuację szczególną, bowiem do uzyskania prawa do renty na jego podstawie konieczne jest wykazanie co najmniej 25-letniego stażu ubezpieczeniowego i całkowitej niezdolności od pracy. Obydwie przesłanki muszą być spełnione łącznie. Zatem zmiana stopnia niezdolności od pracy powoduje odpadnięcie jednej z przesłanek do dalszego uprawnienia do renty przyznanej na podstawie tego przepisu. Trafnie organ rentowy powołał się na pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 16 kwietnia 2009 r., II UZP 1/09, że prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności od pracy nabyte na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ustaje, gdy warunek całkowitej niezdolności do pracy nie jest spełniony. Sąd Okręgowy dzieląc tezę tej uchwały uznał, że J. F. nie nabył prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy jako kontynuacji nabytego prawa do renty na mocy decyzji ZUS z dnia 18 listopada 2011 r. Wskazany okres ubezpieczenia z tytułu pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

Apelację od tego wyroku wniósł ubezpieczony J. F.. Zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości apelant zarzucił mu:

1/ błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym ustaleniu, że J. F. pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy do dnia 30 października 2012 r., a po tej dacie składał kolejne wnioski o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, jednakże wnioski te nie były uwzględnione, chociaż w rzeczywistości ubezpieczony pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 października 2010 r. do dnia 30 listopada 2015 r.;

2/ naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 101 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez ustalenie, że zmiana stopnia niezdolności do pracy z całkowitej na częściową powoduje ustanie prawa do renty przyznanej na podstawie art. 57 ust. 2 tej ustawy, pomimo tego, że prawo do renty zależy od istnienia niezdolności do pracy i w sytuacji, gdy ubezpieczony nabył prawo do renty, a następnie uległ zmianie jedynie stopień jego niezdolności do pracy, lecz nie przestał być niezdolny do pracy, to nie ustały warunki, od których prawo do renty zależało;

3/ naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 57 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez dokonanie ich błędnej wykładni i przyjęcie, że ubezpieczony nie nabył prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, pomimo tego, że podlegał on ubezpieczeniu w okresie od dnia 1 lutego 2016 r. do dnia 28 lutego 2017 r. i po zakończeniu tego okresu spełniał wszystkie warunki nabycia renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z pogorszeniem stanu zdrowia.

Ubezpieczony wnosił o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z załączonych kopii decyzji ZUS z dnia 23 listopada 2010 r. i z dnia 30 listopada 2012 r. na okoliczność okresu pobierania przez niego renty.

W konsekwencji przedstawionych w apelacji zarzutów ubezpieczony wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy oraz o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego J. F. nie zasługiwała na uwzględnienie, ponieważ nie zostały w niej przedstawione zarzuty skutkujące zmianą lub uchYLENIEM zaskarżonego wyroku.

W apelacji wnioskodawcy przedstawione zostały zarówno zarzuty naruszenia prawa materialnego, jak i procesowego. W tym miejscu należy zauważyć, że prawidłowość zastosowania lub wykładni prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na kanwie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Skuteczne zatem zgłoszenie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę tylko wtedy, gdy ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1997 r., II CKN 60/97 – OSNC 1997, z. 9, poz. 128).

Odnosząc się więc w pierwszej kolejności do przedstawionego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia sprawy niniejszej, polegającego na przyjęciu przez Sąd Okręgowy, że ubezpieczony J. F. pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do dnia 30 października 2012 r., chociaż w rzeczywistości pobierał to świadczenie do dnia 30 listopada 2015 r., należy stwierdzić, że istotnie wnioskodawca tę rentę pobierał do dnia 30 listopada 2015 r.. Pozwany organ rentowy, decyzjami: z dnia 23 listopada 2010 r., z dnia 18 listopada 2011 r. oraz z dnia 30 listopada 2012 r., ustalił bowiem ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy łącznie na okres od dnia 1 października 2010 r. do dnia 30 listopada 2015 r. Wskazanie przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że prawo do tego świadczenia zostało ustalone na okres do dnia 30 października 2012 r., co wymaga podkreślenia, pozostaje jednak bez wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonego wyroku z przyczyn, o których niżej będzie mowa. Należy je traktować, zdaniem Sądu Apelacyjnego, jako oczywistą omyłkę albo niedokładność w rozumieniu art. 350 § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy miał bowiem na uwadze, że ZUS decyzją z dnia 9 grudnia 2015 r. odmówił wnioskodawcy prawa do renty na dalszy okres, następujący bezpośrednio po okresie, na który ustalone było wcześniej prawo do tego świadczenia, tj. po dniu 30 listopada 2015 r. To wadliwe stwierdzenie dotyczące daty ustania prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, które zostało zamieszczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, o czym była już wyżej mowa, nie ma żadnego znaczenia dla oceny prawidłowości zaskarżonego wyroku. Istotne znaczenie dla tej oceny mają bowiem dwie okoliczności: pierwsza, że prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 października 2010 r. do dnia 30 listopada 2015 r. J. F. miał ustalone na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2018 r., poz. 1270 ze zm.), oraz druga, że po dniu 30 listopada 2015 r. nastąpiła zmiana stopnia niezdolności wnioskodawcy do pracy – z całkowitej niezdolności do pracy na częściową niezdolność do pracy. Należy przy tym podkreślić, że ta ostatnia okoliczność jest bezsporna w sprawie niniejszej.

Zgodnie z art. 57 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przepisu art. 57 ust. 1 pkt 3 tej ustawy nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. W uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2006 r., I UZP 5/05 (OSNP 2006, nr 19-20, poz. 305) przyjęto, że na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy, bez potrzeby wykazywania przewidzianego w art. 58 ust. 2 tej ustawy 5-letniego okresu składkowego i nieskładkowego przypadającego w ciągu ostatniego 10-lecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Bezspornym jest, że J. F. w chwili wystąpienia po raz pierwszy z wnioskiem o rentę spełniał oba określone w art. 57 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych warunki prawa do tego świadczenia, a mianowicie legitymował się okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym ponad 25 lat oraz był całkowicie niezdolny do pracy. Należy podkreślić, że prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na kolejne, następujące po sobie okresy, wnioskodawca miał ustalone w każdej z trzech w/w decyzji ZUS (z dnia 23 listopada 2010 r., z dnia 18 listopada 2011 r. oraz z dnia 30 listopada 2012 r.), na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W tym miejscu pozostaje więc do rozważenia, jakie znaczenia dla dalszego trwania prawa do renty, ustalonego na podstawie ostatnio powołanego przepisu, ma zmiana stopnia niezdolności do pracy – z całkowitej niezdolności do pracy na częściową niezdolność do pracy. W starszym orzecznictwie Sądu Najwyższego, w tym m.in. w powołanym w apelacji wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2008 r., II UK 87/07 (OSNP 2009, nr 5-6, poz. 73), przyjmowano, że prawo do renty nie ustaje, lecz ulega zmianie tylko jej wysokość, gdy zachodzi zmiana stopnia niezdolności do pracy z całkowitej na częściową, a rentę z tytułu niezdolności do pracy ubezpieczony uzyskał po spełnieniu szczególnych warunków z art. 57 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Pogląd ten został jednak zakwestionowany w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2009 r., II UZP 1/09 (OSNP 2009, nr 19-20, poz. 263), w której stwierdzono, że prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy nabyte na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ustaje, gdy ustanie warunek całkowitej niezdolności do pracy (art. 101 pkt 1 tej ustawy). Linia orzecznicza wyznaczona tą uchwałą, co wymaga podkreślenia, była jednolicie kontynuowana w późniejszym orzecznictwie Sądu Najwyższego (z najnowszego orzecznictwa por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2018 r., I UK 126/17 – LEX nr 2553401). Mając na uwadze, że krąg osób, do których ma zastosowanie przepis art. 57 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, musi spełniać szczególne i surowe warunki uzyskania prawa do renty, którymi są długi staż ubezpieczeniowy, równy wymaganiom uzyskania prawa do emerytury oraz wymóg istnienia całkowitej niezdolności do pracy, Sąd Apelacyjny w pełni podziela pogląd wyrażony w powołanej wyżej uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2009 r., II UZP 1/09. Prawidłowo zatem, najpierw organ rentowy, a następnie Sąd I instancji, przyjęły, że prawo wnioskodawcy do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, zgodnie z art. 101 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ustalo wobec ustania jednego z warunków prawa do tego świadczenia, a mianowicie wobec ustania warunku całkowitej niezdolności do pracy. Zarzut naruszenia art. 101 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych należało zatem uznać za całkowicie chybiony. Okolicznością bezsporną w sprawie niniejszej jest również to, że ubezpieczony po ustaniu całkowitej niezdolności do pracy, tj. po dniu 30 listopada 2015 r. w dalszym ciągu pozostawał niezdolny do pracy, z tym że w stopniu częściowym. Pozostaje więc do rozważenia kwestia, czy po dniu 30 listopada 2015 r. wnioskodawca spełniał warunki prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, a więc warunki bliżej określone w art. 57 ust. 1 w związku z art. 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Z warunków prawa do tego świadczenia określonych w art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, które muszą być spełnione łącznie, J. F. na dzień 1 grudnia 2015 r. spełniał tylko jeden, a mianowicie od tego dnia był częściowo niezdolny do pracy. Nie spełniał natomiast dwu pozostałych warunków, bowiem nie posiadał wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego oraz częściowa niezdolność do pracy nie powstała w jednym z okresów wymienionych w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Jeżeli chodzi o pierwszych z tych dwóch ostatnich warunków, tj. posiadanie wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, to należy mieć na uwadze, iż zgodnie z art. 58 ust. 1 pkt 5 ostatnio powołanej ustawy warunek ten byłby w przypadku wnioskodawcy spełniony, gdyby wykazał on, że osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat, ponieważ jego niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Ten 5-letni okres, zgodnie z art. 58 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej. Ubezpieczony J. F. wniosek o rentę, w następstwie którego została wydana przez ZUS zaskarżona decyzja, złożył w dniu 27 lutego 2018 r. W ostatnim dziesięcioleciu przed zgłoszeniem tego wniosku (27 lutego 2008 r. – 27 lutego 2018 r.) posiada on tylko 1 rok (okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych od dnia 9 lutego 2016 r. do dnia 7 lutego 2017 r.) z wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego wynoszącego łącznie co najmniej 5 lat. Z kolei w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania częściowej niezdolności do pracy (1 grudnia 2005 r. – 1 grudnia 2015 r.) posiada on jedynie 1 rok i 9 miesięcy okresów składkowych i nieskładkowych, na co składa się zatrudnienie na stanowisku pracownika ochrony w(...) sp. z o.o. w W. od dnia 1 grudnia 2005 r. do dnia 31 maja 2007 r. (1 rok i 6 miesięcy) oraz okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych od dnia 31 sierpnia 2007 r. do dnia 30 listopada 2007 r. (3 miesiące).

Ubezpieczony nie spełnił również warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ jego częściowa niezdolność do pracy nie powstała w jednym z okresów wymienionych w tym przepisie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Jak bowiem wynika z kolejnych orzeczeń lekarza orzecznika ZUS oraz komisji lekarskiej ZUS wydanych w postępowaniach wszczętych na skutek wniosków J. F. o rentę złożonych począwszy od listopada 2015 r., a także z wydanej w sprawie niniejszej opinii biegłych lekarzy: neurologa, urologa, endokrynologa, kardiologa, psychiatry oraz psychologa, wynika, że częściowa niezdolność do pracy istnieje nieprzerwanie od ustania całkowitej niezdolności do pracy, tj. od dnia 1 grudnia 2015 r. W orzeczeniu z dnia 23 kwietnia 2018 r. lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że ta częściowa niezdolność do pracy będzie istniała do dnia 30 kwietnia 2020 r.

Mając to wszystko na uwadze należy stwierdzić, że w sprawie niniejszej, wbrew odmiennemu zapatrywaniu wyrażonemu w apelacji, nie doszło do naruszenia art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgromadzony w sprawie niniejszej materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje na to, że częściowa niezdolność wnioskodawcy do pracy nie powstała w jednym z okresów wymienionych w ostatnio powołanym przepisie. Powstała ona od dnia 1 grudnia 2015 r., a więc nie w trakcie, lecz przed wskazanym w apelacji okresem pobierania zasiłku dla bezrobotnych (od dnia 9 lutego 2016 r. do dnia 7 lutego 2017 r.) i nieprzerwanie trwa również po ustaniu okresu pobierania tego zasiłku. Lekarz orzecznik ZUS stwierdził, o czym była już wyżej mowa, że częściowa niezdolność wnioskodawcy do pracy będzie trwała do dnia 30 kwietnia 2020 r.

Reasumując, należy stwierdzić, że wnioskodawca J. F. nie spełnił określonych w art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych warunków prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Zaskarżony wyrok odpowiada więc prawu, a apelacja ubezpieczonego jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.